

Buitengewoon
of buitenaards?

*‘Ik zag een donkere schim
verdwijnen. Dun en lang.
Ik kreeg het ijskoud...’*

Een alien die ineens opduikt. Een metersgrote uitgerekte cirkel in een maïsveld. Resultaat van interstellair bezoek? In Tsjechië, op vakantie met haar partner, verdwijnt de auto van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Door buitenaardse krachten of een ander paranormaal fenomeen?

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Op een zomeravond ontving ik een cliënt in mijn praktijk, laat ik hem Pim noemen. Na een gesprek over zijn hulpvraag ging hij door middel van lichte trance ‘terug in de tijd’, naar een ervaring in het verleden, de eerste keer dat zijn probleem speelde. Ontspannen lag Pim in een fauteuil. Ogen gesloten. Hij begon te vertellen over een situatie die plaatsvond ‘ver voor onze aardse jaartelling, ergens in een uithoek van het heelal, waar aardlingen niet komen’. Hij zag schitterende, lichtgevende, geeloranje wezens; ze bewogen zich gracieus in een zee van licht, alsof ze zwommen. Pim noemde dit ‘De Bron, zijn oorsprong’. Hij sprak over zielengroepen en de plaats waar hijzelf, lichtjaren ver en eonen geleden, vandaan kwam voordat hij als ziel op aarde incarneerde. Pim genoot van wat hij zag en was diep onder de indruk van wat hij voelde: ‘Eenheid. Liefde. Compleet zijn’. Een brede glimlach op zijn gezicht, van oor tot oor. Bijna *high* van geluk.

Onverwacht bezoek

Halverwege de sessie ging hij abrupt overeind zitten. Weg was zijn relaxte houding. Pim opende zijn ogen, kwam

terug in het hier-en-nu. Gespannen als een veer. Met een van angst vertrokken gezicht en wijd opengesperde ogen wees hij in de richting schuin achter me. Schor fluisterde hij: “Enge grijze wezens zijn hier!” Hoezo? Grijze wezens? Waar? Ik draaide me om. Zag op de vloer in de hoek van de kamer een omhoog kringelende energiespiraal. Zilverwit. Metalig. Alsof iets aan het oplossen was. “Daar, kijk! Buiten staat er een voor jouw raam!” Ik schrok.

Pim stond op en liep naar het praktijkraam - dat geen raambedekking had - en uitzicht bood op de blauwe zomervondhemel. Op zijn aanwijzing om te komen kijken, zag ik een donkere schim verdwijnen. Dun en lang. Ik kreeg het ijskoud. Wat was dat? We tuurden samen door het raam naar buiten. Niks meer. De kamer bevond zich op de eerste verdieping van het huis waar ik indertijd woonde. Gelukkig, ik zag niets verontrustends meer en grapte dat zo’n wezen hele lange benen moest hebben, als het in staat was door dit raam naar binnen te kijken van buitenaf.

Onrustig, maar uiterlijk kalm, rondde ik de sessie af. We hielden een nagesprek over lieflijke lichtwezens die Pim had gezien tijdens zijn visualisatie en over zijn angst voor *The Grey Ones*, grijze wezens die eind jaren negentig ‘populair’ waren. Na afloop vertrok Pim met de woorden: “Ik weet zeker dat er een grijs wezen dicht bij ons was. Een fractie van een seconde stond-ie in de hoek van jouw kamer. Goddank is hij nu weg.” Met dat laatste was ik het roerend eens. Op buitengewoon, eventueel buitenaards bezoek zat ik niet te wachten.

Graancirkel!

De dag na Pims consult keek ik ’s middags uit het praktijkraam. Vanaf daar had ik prachtig zicht over landerijen. Iedere dag keek ik wel een paar keer naar buiten ter ontspanning. Staren naar voorbijrijvende schapenwolken in strakblauwe of stormachtig grijze luchten. Achter het huis lagen maïsvelden. Kleine groengele plantjes waren in enkele maanden tijd volgroeid tot bijna twee meter hoge stengels met dikke kolven. De maïs strekte zich uit tot aan het volgende dorp, met een rij elektriciteitsmasten ter onderbre-

‘Boven de geplette maïsstengels hing een flinke laag vibrerende mist’

king. Over een maand zou de boer zijn gewas oogsten. Veevoeder voor zijn koeien. Zijn land grensde aan mijn achtertuin. Plotseling viel me een langgerekte cirkel op van zo'n tien meter doorsnede. Koude rillingen liepen over mijn rug. Was daar gisterenavond iets geland en opgestegen? Had dit te maken met het grijze wezen dat Pim had zien staan?

Vanuit het zolderraam, een verdieping hoger, had ik beter zicht. Ik inspecteerde het maïsveld. Overal regelmatige, dicht op elkaar staande rijen manshoge bruingele stengels. Met dikke kolven, die zacht deinden op de wind. Zo ver het oog reikte. Op twintig meter afstand van onze tuin zag ik een grote leegte, een metersgroot ovaal. Geknakte maïs lag daar plat op de grond. Van graancirkels had ik gehoord, maar er nooit één in het echt gezien. Was dit een graancirkel? Of beter gezegd, een maïs-ovaal? Hoe waren die hoge stengels keurig netjes in een ovaalvorm plat op de grond terechtgekomen? Een windhoos kon de oorzaak niet zijn geweest. Dan had de maïs onregelmatige happen vertoond. Dit ovaal was perfect van vorm. Hadden jongeren 's nachts een grap uitgehaald om de boer te plagen? Niets wees op looppaden ernaartoe. Binnen in de vreemde ovale plek leek het te misten. Raar. Voor ochtenddauw was het te laat, het was middag. Boven de geplette stengels hing een flinke laag vibrerende mist. Van blauw zilvergrijze, metaalachtige energiebubbeltjes, die zich traag draaiend bewogen. In kleine rondjes. Dit had niets met gewone mist te maken. Waren dit energieresten, afkomstig van een ruimteschip of energievoertuig waarin wezens hadden gezeten?

Zilverwitte energieglinstering

Die hele dag hield ik, om het uur, vanuit het raam op zolder 'het ovaal' in de gaten. Het beangstigde me, maar ik zag noch ruimteschepen noch energievoertuigen of wonderlijke wezens.

Echter, de trillende laag met energiebubbeltjes bleef zichtbaar in het midden en aan de randen van de open plek. Opgelucht constateerde ik dat die gekke mistlaag na verloop van uren minder dik en kleiner werd, en dat de energiebubbeltjes langzamer bewogen. 's Avonds laat kwam mijn partner thuis. Hij reageerde laconiek: "Als het echt bijzonder is, zal het wel in de krant komen. Misschien hebben kinderen een graancirkel nagemaakt." De energiebubbeltjes die ik nog steeds paranormaal waarnam, zag hij niet.

Ik wachtte af. Niemand maakte melding van de plaats. Niemand in de buurt had het erover. De dag dat de boer zijn maïs oogstte, zag ik als afsluiter. Merkwaardig genoeg bleef ik in de donkerte van de herfst nog steeds een flinterdunne, zilverwitte energieglinstering zien. Ter hoogte van *dé* plek, op de grond bij de inmiddels machinaal afgesneden maïs. Mijn partner vond dat 'apart', maar zag niets. Hij is niet paranormaalgevoelig, ik wel. Ik vroeg me af of daar mogelijk toch iets geland en opgestegen was? Een vervoermiddel van wezens uit een andere dimensie? Die ene avond zag Pim een 'eng grijs wezen' voor het raam, de ochtend erop ik het maïs-ovaal. Hoorde dat bij elkaar? Ik kon slechts gissen. Met de komst van een eerste sneeuwbuï, begin winter, losten de laatste zilver blauwwitte energiebolletjes op. Het land van de maïsboer voelde weer aan als vanouds.

Ontvoerd?

Eind jaren negentig deden Amerikanen in de media verslag van *abduction*, ontvoering van mensen door buitenaardse wezens; op de voet gevolgd door Europeanen die over gelijklopende gebeurtenissen vertelden. Grijsbruine langgerekte wezens, met wiebelend groot hoofd op een iel nekje en met amandelvormige ogen, zouden mensen tegen hun wil ontvoeren naar ruimteschepen om ze daar aan onderzoeken te onderwerpen. >

De interpretaties hiervan waren extreem uiteenlopend: vrede-lievende spirituele ontmoetingen of akelige ontvoeringen tegen iemands wil. Bestonden er werkelijk buitenaardse wezens die zich verplaatsten in ruimteschepen? Wezens die we niet kenden en die nare dingen uitspookten met aardbewoners? Verzinsels, massahysterie? Ufo's spotten was tot daaraantoe, maar contact hebben met of ontvoerd worden door buitenaardse wezens... De meeste slachtoffers van zulke ontvoeringen werden met hun ervaringsverhaal voor gek verklaard zodra ze hierover serieus met anderen van gedachten wilden wisselen. Meerdere therapeuten in de alternatieve hoek, in binnen- en buitenland, meenden dat deze lastig plaatsbare *abduction*-ervaringen toch te herleiden moesten zijn tot onverwerkte (jeugd)trauma's, nare conceptie-, baarmoeder- en geboorte-ervaringen. Wellicht dachten slachtoffers van *abduction* dat ze overmeesterd en ontvoerd waren door buitenaardsen, terwijl het misschien in werkelijkheid ging om cliënten met heel andere traumatische ervaringen (zoals onbewuste herinneringen aan abortus, een miskraam of couveusetijd, pijnlijke herinneringen aan misbruik, incest of verkrachting). Overlevingsstrategieën kunnen ervoor zorgen dat ons menselijk brein als vanzelf in staat is daders en omstandigheden na een meegemaakt trauma een ander uiterlijk te geven.

Vervormde herinneringen

Herinneringen kunnen vervormen wanneer het trauma te pijnlijk is om emotioneel te verwerken. Ontvoeringen door onbekende monsters of *The Grey Ones* konden een *cover up* zijn om een andere pijnlijke waarheid te verhullen. Bijvoorbeeld als een slachtoffer de dader van een verkrachting persoonlijk kende en dat emotioneel niet aankon. Een cliëntverhaal over een ontvoering naar een ruimteschip, waar medisch en voortplantingsonderzoek door buitenaardsen werd verricht, kon synoniem zijn voor een verkrachtingstrauma en een daaruit voortkomende ongewenste zwangerschap. Therapeuten leerden alert en adequaat te reageren op het waarheidsgehalte van verhalen van hun cliënten. Overigens: praktisch alle cliënten met *abduction*-ervaringen door buitenaardsen rapporteerden *missing time* en *black-outs*, gaten in het geheugen. Ze waren stukken tijd kwijt van het traumaverloop. Dit komt ook voor bij andere traumapatiënten. Maar nu kwamen gedachten van cliënten overeen als 'Ik ben niets waard, doe met me wat je wilt' en 'Ik ben eenzaam, wil contact met anderen, het maakt niet uit met wie'. Hadden cliënten met deze overtuigingen onbedoeld een energieboodschap uitgezonden waarop daders reageerden conform de wet van de aantrekkingskracht? Menselijke daders of onbekende wezens?

Verdwijning

Twee zomers na het maïscident, in augustus, reisden mijn partner en ik door Duitsland, Polen en Tsjechië. Vakantie! In Nederland hadden we, voordat we vertrokken, een spiksplinternieuwe auto in gebruik genomen. De garagist waarschuwde ons: "Julie durven in die landen met dit nieuwe model rond te rijden? Pas maar op. Daar stelen ze als de raven." Ter voorkoming van diefstal had mijn man daarom een autostuurslot gekocht; trouw bracht hij het ijzeren ding bij iedere parkeergelegenheid aan. De nieuwe auto was belangrijk voor hem, ik liet hem begaan. Op de Duitse en Poolse wegen trokken we inderdaad de aandacht van andere weggebruikers. Af en toe stak een bestuurder die ons inhaalde zijn duim op ten teken dat we in een mooi voertuig reden. Manlief glom van trots.

In Tsjechië namen we na Praag een korte stop. De wegen waren slecht begaanbaar. Kedeng kedeng. Bonkebonk. Na lang hobbelen namen we een afslag die leidde naar een rustige stek in de vrije natuur. Bomen. Bos. Weide. We parkeerden onze wagen in het lange gras. Standaard zette mijn partner de stuurklem vast, al was er in deze omgeving verder niemand te zien. Om ons heen fluitende vogels, ruisende wind. Zonnetje. Een zee van wilde rode, blauwe en gele bloemen. In de warme zonnestralen zaten we op het gras, met onze rug tegen de auto aan. Aten een boterham, dronken meegebrachte koffie uit de thermosfles. We genoten van het vakantiegevoel. Na een half uur stonden we op om onze route te vervolgen. Het daaropvolgende moment dat we ons allebei weer kunnen herinneren, was het in één keer avond! Verbaasd en gedesoriënteerd keek ik op mijn horloge. Uh? Half acht! Hadden we geslapen? Dat kon helemaal niet! Het laatste dat we ons beiden herinnerden, was dat we opstonden om verder te reizen, na de pauze in de bloemenweide. Nu lagen we op onze rug in het gras, alsof we geslapen hadden. Auto?! *Huh???* Waar was onze wagen?!

Van schrik begon ik hard te gillen. Verwilderd keek mijn man om zich heen. Waar was zijn spiksplinternieuwe voertuig? Als kippen zonder kop renden we heen en weer, doodsbang! Door mijn hoofd galmde: 'Ruimteschip. Tijd kwijt. Ontvoerd!' Gedachten die ik onmiddellijk verwierp. Paniekerig renden we door het gras naar de dichtstbijzijnde verharde weg. Niks te zien! Andere kant op. Niets! Onze auto was weg. Spoorloos! Zoeken. Zoeken... Zelden was ik zo bang. En opeens stond onze auto zomaar voor onze neus! Alsof ie een seconde daarvoor uit de lucht was komen vallen. Zojuist was de weg nog leeg en nu stond onze auto daar weer! Aan de rand van het asfalt, onder een boom. Deuren, ramen én stuur op slot. Mijn man riep: "Dit is Godsonmogelijk! We hadden 'm *in* de bloemenweide geparkeerd, niet hier. Het lijkt of de hele auto ergens anders is geweest." Mijn hart roffelde tegen mijn borstkas. 'En wij dan', dacht ik. 'Waar waren wij?' Manlief, doorgaans de nuchterheid zelve keek de wagen na. "Bizar. Alles is in orde. Waar zijn we al die uren geweest? En onze auto? Toch niet ontvoerd?" "Doe niet zo idioot", bitste ik, "dat bestaat niet." Blij dat de auto terug was, stapten we in en reden weg. "Laten we het hier nooit meer over hebben", besloot mijn partner. "Dit is te eng voor woorden."

Verbaasd en gedesoriënteerd keek ik op mijn horloge. Half acht! Hadden we geslapen?'

Politie

Drie weken na onze vakantie, terug in Noord-Brabant, ging de telefoon. Een politiebeambte uit Amsterdam aan de lijn. "Bent u de eigenaar van automobiel met kenteken zus en zo?" "Ja, waarom belt u?" "Is uw wagen gestolen gerapporteerd?" "Nee." "Nee? We kregen bericht van een Nederlandse vrouw die in Tsjechië woont. Een paar weken geleden zag zij in een weiland nabij Praag een onbeheerde auto staan met Nederlands kenteken. Op slot. Midden in een wei. Een bestuurder ontbrak. Omdat het een nieuw model betrof, vreesde ze dat het om een gestolen voertuig ging. Ze is eromheen gelopen, heeft geroepen of iemand in de omgeving was, zag of hoorde niemand. Dat vond ze eigenaardig. Ze informeerde de Nederlandse politie in Amsterdam. Of we het wilden uitzoeken. U bent gewoon in het bezit van uw auto?" "Ja, gelukkig wel", antwoordde mijn man. "Dus alles is heus in orde?" "Ja, ik denk van wel". Met trillende vingers legde mijn partner de telefoon neer en zei: "Zie je wel, dat er wat engs is gebeurd in Tsjechië. We hadden de auto midden in het gras gezet, maar vonden 'm terug op een totaal andere plek. We hebben ons dat niet verbeeld!"

Lang negeerde ik Pims opmerking dat er 'een eng grijs wezen vlakbij me was'. Mijn partner en ik probeerden de gebeurtenis in Tsjechië te vergeten. Dat lukt niet. Tot op de dag van vandaag vraag ik me af wat er die middag gebeurde. Maar wil ik wel precies weten waar onze auto was, waar wij waren? Lokte angst voor diefstal de autoverdwijning uit omdat angstige gedachten 'dat de auto gestolen kon worden' een energiestroom creëerde waarop wij en de auto tijdelijk spoorloos verdwenen? Naar een andere dimensie? Ontvoerd door ruimtewezens? Ging het 'gewoon' om materialisatie en dematerialisatie van een metalen voertuig? Sommige buitengewone zaken met een buitenaards tintje laat ik rusten. Ik gebruik ze hoogstens om er een waar gebeurd verhaal van te maken voor dit blad. ParaVisie-lezers weten tenminste dat er meer is tussen hemel en aarde. •